

zvěděl, dále že nebyla zjištěna správnost tvrzení o disoluční smlouvě a nebyl o něm vyslechnut svědek. Tohoto doplnění nebylo potřeba proto, že žalobkyně ani netvrdí, že dala výpověď všem společníkům komanditní společnosti, nýbrž jen tvrdí, že byla dána komplementáři P-ovi, nikoli tedy komanditistům, vypověděti společnost jest však potřebí všem společníkům, tedy i komanditistům. I komanditisté jsou smluvní stranou při ujednání smlouvy o komanditní společnosti. Výpověď dotýká se i jejich práv a proto nutno vypověděti společnost i jim, stejně jako se ke zrušení komanditní společnosti dohodou vyhledává i jejich souhlas. (čl. 170 a 123 čis. 4 obch. zák. srov. Staub-Pisko Komentář čl. 125 § 2, 126 § 3 a 124 § 3). Výpověď smlouvy je prohlášením společníka k ostatním společníkům, že žádá předčasné zrušení smlouvy. Forma tohoto prohlášení není zákonem sice předepsána, takže se nevyklučuje ani forma dopisem, řízeným na společnost. Ale takový dopis na společnost stačí jen tehdy, když se všichni společníci následkem tohoto dopisu o výpovědi dozví, nebo aspoň dověděti podle okolností musí. (srov. Staub-Pisko Komentář k čl. 124 § 3). K platnosti výpovědi společenské smlouvy, dané žalobkyni, bylo proto potřebí jednak, by byla řízena na všechny ostatní společníky, nejen na komplementáře P-a, a, byla-li zaslána výpověď na společnost, by se všichni společníci o ní také dověděli nebo museli dověděti. Protože však žalobkyně podle vlastního přednesu neřídila výpověď na všechny společníky, netvrdí, že vypověděla smlouvu všem, a ani netvrdí, že se společník P. o výpovědi dověděl nebo aspoň dověděti musel, je její tvrzení nedostatečné k opodstatnění nároku na zrušení společnosti takovouto výpovědí. Proto nebylo v této části třeba zrušovati rozsudek prvního soudu a odvolací soud měl a mohl vyřídit odvolání věcně. Poněvadž odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu i v druhé části jen proto, že předpokladem žalobního žádání v této části je opodstatněnost žalobní prosby v první části, aniž se obíral důvodností druhé části žalobní prosby bez ohledu na její závislost na první části, padá i důvod, pro který odvolací soud zrušil rozsudek v druhé části a bude na něm, aby se zabýval důvodností této části žalobní prosby bez ohledu na udaný jím zrušovací důvod.

Čís. 9952.

Úrazové pojištění dělnické.

Okolnost, že si pojištěnec úraz spoluzavinil, jest bez vlivu na přisouzení úrazového důchodu a nemůže proto míti vliv ani na postížení nárok úrazové pojišťovny proti škůdci.

Postížení nárok úrazové pojišťovny proti škůdci jest nárokem zcela samostatným, nezávislým na nároku poškozeného proti škůdci.

(Rozh. ze dne 31. května 1930, Rv I 1354/29).

Karel T., elektromontér a akviziční úředník firmy S. utrpěl jeda na motocyklu při srážce s automobilem žalovaného Antonína H-a, řízeným

žalovaným Antonínem K-em, těžký úraz, který mimo jiné měl v zápětí trvalé snížení jeho výdělečné schopnosti od září 1926 až dosud ve výši 35%. Žalobce podléhal v době úrazu úrazovému pojištění, jeho úraz byl úrazovou pojišťovnou uznán za úraz podnikový a přiznán mu ode dne úrazu, od 24. září 1925, do 3. června 1926 léčební důchod $\frac{2}{3}$ jeho ročního výdělku 666 Kč 70 h měsíčně a od 4. června 1926 byl tento důchod snížen na 166 Kč 70 h, ve kteréžto výši se mu dále vyplácí. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se úrazová pojišťovna na Antonínu H-ovi a Antonínu K-ovi náhrady toho, co za dobu minulou z důvodu úrazového pojištění byla povinna žalobci vyplatiti a co pro dobu budoucí bude mu ještě museti vypláceti. Soud první stolice tyto částky žalobkyni přináležející vypočetl za dobu od 26. června 1926 do 25. února 1928 na 3.671 Kč 70 h a dále na důchod 166 Kč 70 h od 26. února 1928 a částky tyto žalobkyni proti žalovaným přisoudil. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalovaných tento přisudek soudu první stolice změnil v ten smysl, že žalobkyni přiznal jen polovici oněch částek, proto, že si Karel T. úraz polovíci spoluzavinil.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Jde jen o otázku, zda skutečnost, že si Karel T. úraz z polovice spoluzavinil, jest s to, by něco změnila na nároku žalobkyně na náhradu toho, co z důvodu úrazového pojištění Karlu T-ovi musí vypláceti. Řešení této otázky záleží na tom, zda postižní nároky žalobkyně proti žalovaným jsou nároky samostatnými na nároku Karla T-a z důvodu náhrady škody proti žalovaným neodvislými, jak za to má soud první stolice, či zda nároky ty jsou totožnými s nároky Karla T-a na náhradu škody, jak míní soud odvolací, a zda proto žalobkyně na žalovaných může požadovati jen polovici toho, co Karlu T-ovi z důvodu úrazového pojištění vyplatila a bude snad museti vypláceti, an Karel T. na své škodě jest polovíci spoluvinen. Soud dovolací shledává správným názor soudu první stolice. Postižní nárok žalobkyně podle § 47 druhý odstavec úrazového zákona jest podle doslovu tohoto zákonného ustanovení nepochybně nárokem samostatným, který jest omezen jen potud, že nesmí převyšovati odškodné, které podle zákonných předpisů poškozenému samému proti škůdci přísluší. Na povaze nároku žalobkyně jako nároku samostatného nic nemění, že prýští z téže škodné události jako nárok poškozeného na náhradu škody, a okolnost, že si poškozený škodu z podnikového úrazu spoluzavinil, nemá vliv na posouzení tohoto postižního nároku žalobkyně jako nároku samostatného, nýbrž může míti jen vliv na jeho výši. Pro správnost tohoto názoru mluví také předpis § 6 úrazového zákona, podle kterého nemá nárok na úrazový důchod jen ten, kdo si zranění způsobí úmyslně nebo tím, že se dopustil zločinu stíhaného trestním soudem. Spoluzavinění poškozeného na úrazu nemá proto na přisouzení úrazové renty vlivu a nemůže tedy míti ani vlivu na postižní nárok žalobkyně proti žalovaným. Za tohoto stavu věci nelze shledati správným

názor soudu odvolacího, že se nárok žalobkyně zakládá na témže právním důvodu jako nárok poraněného Karla T-a, neboť nárok žalobkyně spočívá na předpisu § 47 druhý odstavec zákona úrazového, kdežto nárok poškozeného Karla T-a spočívá na zákonných předpisech o náhradě škody, v souzeném případě na předpisech zákona automobilového. Podle zjištění soudu první stolice nepřesahuje postižní nárok žalobkyně proti žalovaným uplatňovaný v žádném případě polovici toho, co poškozenému Karlu T-ovi proti žalovaným přísluší podle zákonných předpisů o náhradě škody. Jest proto správným názor soudu první stolice, že to, co žalobkyně na žalovaných požaduje, musí jí býti přisouzeno zcela, i když jest pravoplatně rozhodnuto, že si poškozený Karel T. úraz z polovice spoluzavinil.

Čís. 9953.

Nebyla-li škoda spoluzaviněna poškozeným, nýbrž řidičem jeho automobilu, nelze použití § 1304 obč. zák., nýbrž jest použití § 1302 obč. zák.

Předpis § 8 zákona o ručení za škodu z provozu silostrojů upravuje jen zodpovědnost vlastníka silostroje (toho, kdo podle § 1 zák. nastupuje na jeho místo) za zavinění osob, jichž používá při provozování proti třetím osobám, netýká se však ručebního poměru mezi vlastníkem silostroje a osobami, jichž používá při provozování silostroje.

Kočí, jenž jel za tmy po silnici s neosvětleným povozem, byl nezdatným podle § 1315 obč. zák.

(Rozh. ze dne 31. května 1930, Rv I 1708/29).

Žalobcův automobil, řízený šoférem, srazil se s povozem řízeným kočím Antonínem Č-em, zaměstnaným v pivovaru. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce náhrady škody na majiteli pivovaru tvrdě, že kočí Antonín Č. a účetní pivovaru Josef S. byly osobami nezdatnými, ježto povoz nebyl opatřen svítilnou. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil v podstatě z důvodu, že ani Antonín Č. ani Josef S. nebyly osobami nezdatnými ve smyslu § 1315 obč. zák. a uvedl ke konci důvodů: Procesní soud zjistil, že řidič žalobcova automobilu jel za tmy rychlostí příliš velikou, 25—30 km za hodinu, takže, ač spatřil před sebou na silnici povoz s koňmi na vzdálenost již 20—30 m, nebyl s to zastaviti, třebaže pro zamrzlý sníh byla silnice kluzká, že tedy nebyl pánem své rychlosti (§ 45 min. nař. ze dne 28. dubna 1910 čís. 81 ř. zák.), a že kočí Č. jel po levé straně silnice, nikoli po straně pravé, jak žalobce ve sporu tvrdil, a právem uvedl první soud, že v tomto směru nelze kočímu Č-ovi vytýkati zavinění. Ostatně nelze nepoukázati k tomu, že žalobce v odvolání uvádí, že neměl ani úmysl vůz zastaviti, že počítal s tím, že se povoz vyhne. Jest proto přisvědčiti názoru procesního soudu, že řidič auta, jenž jel rychlostí nepřiměřenou, srážku s po-